

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený JUDr. Katarínou Zouharovou, advokátkou se sídlem Halounova 6, 586 01 Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 8. 2011, č. j. KUJI 69410/2011, sp. zn. OOSČ 2956/2011 OOSC/97/DT,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 4. 9. 2010 ve 14:25 hod. žalobce jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn. na ulici Žižkova v obci Jihlava překročil nejvyšší dovolenou rychlost upravenou dopravní značkou B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“ 40 km/hod o 18 km/hod, tedy o méně

než 20 km/hod, když byla vozidlu Městskou policií Jihlava naměřena rychlost jízdy 61 km/hod a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. byla stanovena skutečná rychlost vozidla na 58 km/hod. Svým jednáním žalobce porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dopustil se tak spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“). Za tento přestupek byla žalobci rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy ze dne 19. 4. 2011, č. j. MMJ/OD/16181/2010-12 46133/2011/MMJ uložena pokuta podle ust. § 22 odst. 9 s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích s odvoláním na § 13 odst. 2 zákona o přestupcích v částce 2.000,- Kč a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, ze dne 3. 8. 2011 č. j. KUJI 69410/2011, sp. zn. OOSČ 2956/2011 OOSC/97/DT byl podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněn výrok rozhodnutí o sankcích tak, že se vypouští text ve znění „s odvoláním na § 13 odst. 2 zákona o přestupcích“ a ve zbylých částech bylo napadené rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě ze dne 29. 9. 2011 doručené Krajskému soudu v Brně téhož dne namítá, že správními orgány nebyla řešena otázka naplnění materiálního znaku přestupku, nebylo postaveno najisto, o jaký typ značky se jedná a zda-li důkazy byly nebo nebyly získány v rozporu se zákonem. Dle názoru žalobce správní orgán nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž jsou důvodné pochybnosti. Správní orgány se nevypořádaly s námitkou, že důkaz byl získán v rozporu se zákonem. Žalobce je toho názoru, že v daném případě šlo o obcházení zákona, že zákonodárce neměl v úmyslu, pokud dával Městské policii právo k měření rychlosti, aby se tak dělo po celý rok – stále. Z fotodokumentace je zřejmé, že značka je umístěna trvale po dobu 8 měsíců a nejedná se tak o značku přenosnou, ale o značku trvalou. Stejným způsobem jsou ukotveny v Jihlavě i značky nepřenosné, které by tak podle vyjádření žalovaného byly vlastně značkami přenosnými. Dle názoru žalobce je na daný případ nepřiléhavé odkazovat na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 68/2009-93, protože v uvedeném rozhodnutí se nejednalo o přenosnou značku, ale o značku zákazovou nepřenosnou. Žalobce namítá, že nebylo dokazováno, kdy uvedené měření probíhalo. Měření proběhlo v sobotu před školou, kdy na ulici je minimální pohyb chodců a už vůbec ne školáků, na rovném úseku mezi dvěma světelnými semaforey, kde žalobce nikoho neohrozil a nebyla ohrožena ani bezpečnost a plynulost silničního provozu. Závěrem žalobce uvádí, že nebyl proveden důkaz dotazem na správní silniční orgán, případně

ministerstvo dopravy, zda je uvedená značka značkou přenosnou či nikoliv, a nebyl zjištěn materiální aspekt přestupku, jak je definován v ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, jako základní náležitost skutkové podstaty přestupku.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil a současně přiznal žalobci náhradu nákladů právního zastoupení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný svým vyjádřením ze dne 21. 11. 2011 odkázal stran žalobních námitek na odůvodnění svého rozhodnutí, kde jasně a logicky vyložil, že dopravní značení bylo v souladu s právními předpisy. Přenosnost dopravní značky, kterou žalobce napadá, nevyplývá z toho, jestli ji jako přenosnou subjektivně vnímá účastník provozu na pozemních komunikacích, ale definice její přenosnosti je obsažena v ust. § 62 odst. 2 zákona o silničním provozu. Ze spisového materiálu vyplývá, že v daném případě byla značka umístěna na červenobíle pruhovaném sloupku. Argumentace žalovaného ohledně snadné manipulace uvolněním šroubů již byla pouze nad rámec nezbytných úvah. Žalovaný opětovně poukazuje, že umístění a technické provedení dopravní značky je správní akt s presumpcí správnosti, což je obecné východisko, které dopadá na všechny druhy dopravních značek.

Žalovaný dále uvádí, že požadavek na dokazování, v jaké době byl přestupek spáchán, jde vysoce nad rámec povinnosti zjistit stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný připomíná, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 18 km/hod, nejedná se tedy o nikterak banální překročení rychlosti, ale o markantní porušení rychlostního limitu. Přestupek byl skutečně spáchán v sobotu, to však na odpovědnost za přestupek nemá a nemůže mít žádný vliv. Podmínkou vzniku odpovědnosti za přestupek není jeho spáchání ve všední den ani přímé ohrožení jiných účastníků silničního provozu, smyslem stanovení rychlostních limitů je právě vzniku takových situací efektivně zabránit. Naplnění materiálního znaku přestupku spáchaného žalobcem je zcela zjevné a nemohou o něm být žádné pochybnosti.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dne 29. 11. 2011 byl soudu doručen přípis žalovaného, v němž doplňuje své vyjádření ohledně naplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku sp. zn. 5 As 104/2008 konstatoval, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku. V daném případě je zcela nepochybné, že jednání žalobce nebylo bagatelní, naplnění formálních znaků nebylo nikterak hraniční a chráněný zájem byl jednoznačně ohrožen.

Žalobce v návaznosti na doručené vyjádření žalovaného podal dne 14. 12. 2011 repliku, v níž namítá, že nelze odlišovat přenosnou značku od značky stálé jen tím, že je umístěna na červenobílém stojánu. Za dočasnost značky nelze dle názoru žalobce považovat 8 měsíců stabilního ukotvení tzv. přenosné značky do patek, do kterých se kotví i značky stálé, uvedený výklad rozšiřuje výkladově zákon nad rámec zákonné normy. Žalobce opakovaně tvrdí, že důkaz byl získán v rozporu se zákonem platným v době rozhodování správního orgánu.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu a z přezkumného soudního řízení :

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu Městské policie Jihlava ze dne 4. 9. 2010, úřední záznam ze dne 5. 9. 2010, ověřovací list č. 8012-OL-70109-10 vystavený dne 15. 7. 2010 Českým metrologickým institutem, z něhož vyplývá, že silniční laserový rychloměr výrobce Kustom Lavet, ČR, typ ProLaser III PL-DOK I, výrobní číslo 016/04 byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel. Součástí správního spisu je dále předvolání žalobce k podání vysvětlení na den 13. 1. 2011, a záznam o podání vysvětlení ze dne 13. 1. 2011. Dne 18. 1. 2011 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 11. 2. 2011, z tohoto jednání se však žalobce z důvodu neodkladné služební cesty písemně omluvil. Dne 11. 2. 2011 byl žalobce znovu předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 31. 3. 2011. Toto jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, pouze za účasti jeho právní zástupkyně, přičemž v průběhu jednání byli vyslechnuti jako svědci strážník I. B. a strážník M. K. Součástí spisového materiálu je dále rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy ze dne 19. 4. 2011, č. j. MMJ/OD/16181/2010-12 46133/2011/MMJ, odvolání proti tomuto rozhodnutí a rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností ze dne 3. 8. 2011 č. j. KUJI 69410/2011, sp. zn. OOSČ 2956/2011 OOSC/97/DT, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Krajský soud v Brně nařídil jednání dne 7. 3. 2013, při němž právní zástupkyně shodně s žalobou uvedla, že podstatou problému je, že žalovaný při měření rychlosti použil dopravní značku nikoliv přenosnou ale stabilní, zapuštěnou do betonového podstavce na dobu 8 měsíců. Z tohoto důvodu pořízený záznam nebyl v souladu se zákonem. Trvala proto na zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného.

Zástupce žalovaného nepřisvědčil argumentaci žalobce, byl toho názoru, že spáchání přestupku bylo v daném případě bez sebemenší pochybnosti prokázáno. Žalobci, jako účastníkovi silničního provozu nepřísluší hodnotit, jestli značka je či není umístěna v souladu se zákonem a v důsledku tohoto se rozhodovat zda ji bude či nikoliv respektovat. V daném místě byla umístěna dopravní značka oznamující omezení rychlosti (40 km/hod.), tudíž umožňovala v tomto úseku strážníkům Městské policie provádět měření. Skutečnost, že žalobce povolenou rychlost nedodržel, byla prokázána. Uvedl dále, že značka, tak jak byla

umístěna splňuje podmínky legální definice přenosného dopravního značení. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

V.

Shrnutí skutečností zjištěných z přezkumného soudního řízení:

VI.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání přestupku se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.

Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Ze spisového materiálu vyplývá, že v daném případě byla žalobci v místě, kde je v obci rychlost dopravní značkou omezena na 40 km/hod, naměřena rychlost jízdy 61 km/hod a tím došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Tuto skutečnost žalobce v žalobě žádným způsobem nepopírá, lze ji tedy mít za prokázanou. Stěžejní žalobní námitka, kterou zbývá soudu vypořádat, spočívá v posouzení, zda důkaz měřením rychlosti vozidla, ze kterého správní orgány vycházely, byl získán v rozporu se zákonem či nikoliv.

V této souvislosti soud předně odkazuje na ust. § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu, dle něhož je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

Dle ust. § 79 odst. 1 písm. c) téhož zákona je strážník obecní policie ve stejnokroji oprávněn zastavit vozidlo, jestliže jeho řidič nebo přepravovaná osoba je podezřelá ze spáchání přestupku týkajícího se bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Strážníci městské policie tedy byli podle zákona oprávněni žalobce coby podezřelého ze spáchání přestupku na základě předchozího zjištění o překročení nejvyšší dovolené rychlosti zastavit.

Podle ust. § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu účinného v době spáchání přestupku obecní policie mohla měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Měření tedy bylo zákonné jen tehdy, pokud měla Městská policie Jihlava povolení k měření rychlosti v daném úseku od Policie ČR a pokud takto povolený úsek byl v terénu řádně označen. Mezi stranami není sporné, že Odborem dopravy Magistrátu města Jihlavy byla stanovena přechodná úprava provozu tak, že mimo jiné na předmětném úseku na ulici Žižkova schváleném Policií ČR má být umístěno přechodné dopravní značení „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“ a „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Žalobce v žalobě zpochybnil jen naplnění podmínky druhé. Po celou dobu správního řízení i v žalobě namítá, že značka, na základě které Městská policie prováděla měření, není značkou přenosnou a proto je provedené měření důkazem získaným v rozporu s právními předpisy.

Definice přenosné dopravní značky je obsažena v ust. § 62 odst. 2 zákona o silničního provozu, podle něhož se přenosnou dopravní značkou rozumí dopravní značka umístěná na červenobíle pruhovaném sloupku (stojánku) nebo na vozidle.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích patří mezi svislé dopravní značky - přenosné dopravní značky, které jsou umístěny na červenobíle pruhovaných sloupcích nebo stojanech, které nejsou pevně zabudované do terénu, nebo na vozidle.

Ze spisového materiálu zcela jasně vyplývá, že dopravní značka „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“ je vyobrazena v souladu s přílohou 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb., a je umístěna na dvou červenobíle pruhovaných sloupcích. Pokud jde o „přenosnost“ dopravní značky, tedy určení, zda je dopravní značka pevně zabudována do terénu, soud připouští, že ohledně této otázky mohou vzniknout pochybnosti. Z fotografií, které jsou součástí spisového materiálu, vyplývá, že sloupky s dopravní značkou byly ukotveny pomocí šroubů do patek, jež lze považovat za pevně zabudované do země. Soud je však toho názoru, že i kdyby dal žalobci za pravdu v tom, že dopravní značky byly zabudovány pevně do terénu, neměla by tato skutečnost na zákonnost získaného důkazu vliv. Pokud podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, bylo by velmi formalistické tuto zákonnost posuzovat pouze na základě zcela doslovných znění zákonů a prováděcích předpisů. Dle názoru soudu je v projednávaném případě rozhodné, že Městská

policie Jihlava měřila rychlost v úseku schváleném Policií ČR, že měření rychlosti bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem Kustom Lavet, ProLaser III PL-DOK I, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu a že daný úsek byl označen značkami splňující zákonné požadavky, pokud se týká vzhledu dopravních značek (vyobrazení dopravní značky v souladu s prováděcí vyhláškou k zákonu o silničním provozu, červenobílé sloupky). Ve svém důsledku soud nespatřuje žádný rozdíl v tom, zda je značka ukotvena v přenosném stojanu nebo přišroubována k patkám zabudovaným pevně do terénu. Žalobce jako účastník silničního provozu měl především povinnost respektovat zákazovou dopravní značku „Nejvyšší dovolená rychlost“, která mu ukládala povinnost jet v předmětném úseku maximální rychlostí 40 km/hod. Povinnost umístění informativních dopravních značek upozorňujících řidiče na možné měření rychlosti byla pro žalobce výhodnější než aktuálně platná právní úprava, dle které byla ke dni 1. 8. 2011 odstraněna nutnost používání přenosných dopravních značek IP 31a a IP 31b tzn. že strážníci městské policie mohou měřit rychlost bez těchto značek, neboť měl jistotu, že Městská policie je oprávněna měřit rychlost pouze v takto označených úsecích. Místo toho, aby žalobce této výhody využil a zvýšil svou pozornost na dodržování rychlosti, alespoň ve vymezených úsecích, snaží se dle názoru soudu pouze odpoutat pozornost od podstaty spáchaného přestupku, když poukazuje na pouhé formální nedostatky prováděného měření. Žalobní námitku, dle které se jednalo o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy, na základě shora uvedeného soud nepovažuje za důvodnou. Výpovědi svědků I. B. a M. K. byli zcela relevantní, svědkové vypovídali o skutečnostech, které sami vnímali svými smysly, konkrétně tedy to, že při kontrole projíždějícího vozidla, registrační značky v místě platnosti dopravní značky B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“ 40 km/hod. byla žalobci naměřena radarem Kustom Lavet, rychlost 61 km/hod. (po odečtení odchylky 58 km/hod.). Vozidlo proto zastavili a identifikovali řidiče tj. žalobce. Uvedli dále, že jako Městská policie nemají v kompetenci umístění dopravních značek, toto má na starosti pracovník z odboru dopravy. Na základě příkazu provádí pouze měření v označených úsecích. V této souvislosti soud rovněž poukazuje i na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 26. 8. 2009, www.nssoud.cz, dle kterého „se každý účastník silničního provozu musí řídit dopravním značením, a to i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné.“

Měření rychlosti je pravidelnou a dlouhodobou činností, jež se provádí především v místech v blízkosti přechodů u školských zařízení, objektů pro seniory a místech se zvýšenou koncentrací chodců, přičemž důvodem je zajištění zvýšení jejich bezpečnosti a zajištění bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu. Pokud Policie ČR schválila měření rychlosti ve vymezeném úseku po dobu od 1. 4. 2010 do 30. 11. 2010, Městská policie Jihlava byla oprávněna měřit rychlost vozidel kdykoliv v tomto časovém rozmezí, přičemž z žádného právního předpisu nevyplývá, že by dopravní značky označující měření rychlosti mohly být umístěny u vozovky výhradně jen po dobu prováděného měření. Umístěním značky informující o možnosti měření rychlosti v úseku a v době schválených Policií ČR tak v žádném případě nemůže dojít ze strany Městské policie k obcházení zákona.

Pokud žalobce namítá, že nebyl proveden důkaz dotazem na správní silniční orgán, případně ministerstvo dopravy, zda je uvedená značka značkou přenosnou či nikoliv, soud konstatuje, že návrh na provedení tohoto důkazu nebyl v průběhu celého správního řízení

žalobcem navržen, nelze tedy přičítat správnímu orgánu k tíži, že k provedení tohoto důkazu nedošlo.

K otázce materiální stránky spáchaného přestupku soud uvádí, že dle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné za přestupek považovat zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dostupný na www.nssoud.cz „lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, dostupný na www.nssoud.cz)

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se zabýval správní orgán prvního stupně. Ve svém rozhodnutí uvedl, že materiální znak přestupku je v jednání žalobce naplněn významem právem chráněného zájmu (bezpečnost silničního provozu), jenž byl dotčen rychlou jízdou žalobce v uzavřené obci. Správní orgán neshledal okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Námitka, že nebyla dostatečně naplněna materiální stránka přestupku, v průběhu správního řízení nebyla žalobcem uplatněna, tato otázka tedy byla posouzena správním orgánem dostatečně a nebylo třeba, aby se žalovaný podrobněji zabýval všemi okolnostmi, za nichž ke spáchání přestupku došlo. Žalobce překročil povolenou rychlost o téměř 20 km/hod, nejde tedy o nikterak hraniční překročení rychlosti, v místě spáchání přestupku je dle fotografie pořízené použitým rychloměrem několik přechodů pro chodce a relativně vysoká hustota provozu. Pokud žalobce namítá, že měření rychlosti proběhlo v sobotu na úseku, kde nikoho neohrozil, soud musí konstatovat, že samotné ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu není podmínkou naplnění materiální stránky přestupku. Účel rychlostních limitů je především preventivní, tzn. aby se vzniku nebezpečným situací předem zabránilo. Soud se tedy zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že o naplnění materiálního znaku přestupku spáchaného žalobcem nemůže být pochyb a žalobní námitku z uvedeného důvodu nelze shledat důvodnou.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. března 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová